

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **S. H. T.**, nar. X. v meste Herat, okres Herat, Afganistan, štátnej príslušnosti Afganistan, tadžickej národnosti, moslimského vierovyznania šiítskej vetvy, počas pobytu na území Slovenskej republiky naposledy umiestnený v Pobytovom tábore Opatovská Nová Ves, toho času miesto pobytu neznáme, *zastúpený* JUDr. M. V., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 5. marca 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Saz/2/2010-84 zo dňa 22. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Saz/2/2010-84 zo dňa 22. júna 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu ČAS:MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 5. marca 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie .

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Saz/2/2010-84 zo dňa 22. júna 2010 potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 5. marca 2010, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol navrhovateľovi žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a v priebehu azylového konania sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v platnom znení (ďalej v texte len „Správny poriadok“) a za takejto situácie následne rozhodol správne a v súlade so zákonom o azyle, keď žiadosť o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle. Odporca postupoval správne, keď v prípade navrhovateľa začal dňa 27. októbra 2009 konanie o prevzatie zodpovednosti podľa čl. 17 Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (ďalej len „dublinské nariadenie“) a v zmysle článku 10 ods. 1 tohto nariadenia požiadal grécky azylový úrad o prevzatie navrhovateľa. Keďže Grécka republika na žiadosť o prevzatie zodpovednosti neodpovedala v dvojmesačnej lehote stanovenej v čl. 18 ods. 1 dublinského nariadenia, stala sa členským štátom zodpovedným za prevzatie navrhovateľa a zabezpečenia náležitého prejednanja jeho žiadosti.

Krajský súd v rozhodnutí uviedol, že odporca stručne, vecne a zrozumiteľne odôvodnil svoje rozhodnutie, a že zhodne s právnym názorom odporcu zastáva názor, že navrhovateľom udávané dôvody, ako dôvody žiadosti o prejednanie otázky udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, nie sú dostačujúcimi dôvodmi na prevzatie zodpovednosti nad rozhodnutím o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu zo strany Slovenskej republiky v zmysle čl. 3 ods. 2 dublinského nariadenia. Krajský súd sa stotožnil s odporcom, že v prípade navrhovateľa boli splnené podmienky pre zamietnutie žiadosti navrhovateľa ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle a označil ako nedôvodné odvolacie námietky zástupkyne navrhovateľa ohľadne nesprávneho

rozhodnutia v tvrdeniach, že neboli naplnené zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia
ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009.

K námietke ohľadne tzv. doložky suverenity, podľa ktorej môže každý členský štát posúdiť žiadosť o azyl príslušníka tretej krajiny, aj keď nie je zodpovedný za jej posúdenie podľa kritérií stanovených v dublinskom nariadení, krajský súd konštatoval, že takýto postup nie je možné členskému štátu žiadnym spôsobom vnucovať ani prikazovať. Ide o rozhodnutie toho ktorého štátu, vykonané príslušným orgánom na základe jeho správnej úvahy, aké konkrétne dôvody bude považovať za relevantné pre prebratie zodpovednosti. Nejde teda o povinnosť odporcu rozhodovať o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, keďže Slovenská republika nie je zodpovedným štátom za jej posúdenie a preto, ak na základe správnej úvahy dospel odporca k tomu, že v prípade navrhovateľa neexistujú dôvody na prevzatie zodpovednosti za preskúmanie jeho žiadosti, nepostupoval v rozpore so zákonom, keďže jeho správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

K odvolacej námietke, že rozhodnutie o transfere navrhovateľa do Grécka by bolo nehumánne a bude porušovaním jeho základných ľudských práv a slobôd, krajský súd zdôraznil, že členské štáty Európskej únie rešpektujú zásadu nevyhostiteľnosti, v zmysle ktorej nebude nikto vrátený naspäť, aby bol prenasledovaný a z toho hľadiska sa považujú za bezpečné pre štátnych príslušníkov tretích krajín. Grécko je členským štátom Európskej únie, považuje sa za bezpečnú krajinu a Európska komisia neodporučila členským štátom pozastaviť odovzdávanie do Grécka podľa dublinského nariadenia. Príslušný grécky štátny orgán navyše výslovne v akceptácii prevzatia zodpovednosti deklaroval, že prístup navrhovateľa k azylovej procedúre bude možný.

Krajský súd v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že nakoľko navrhovateľ dňa 23. marca 2010 svojvoľne opustil pobytový tábor Opatovská Nová Ves, na základe čoho bol dňa 30. marca 2010 vyradený z evidencie a v čase odvolacieho konania sa nachádzal na neznámom mieste, nasvedčuje táto skutočnosť tomu, že navrhovateľ skutočný záujem o prejednanie jeho žiadosti o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky nemá ani nemal.

Na základe uvedených dôvodov krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým zamietol navrhovateľovu žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, potvrdil ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal na základe odvolania podaného navrhovateľom rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.septembra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V odôvodnení svojho rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej skutočnosťou, že Grécka republika neodpovedala na žiadosť o prevzatie zodpovednosti v lehote dvoch mesiacov podľa dublinského nariadenia, stala sa tak zodpovedným štátom za prevzatie navrhovateľa podľa čl. 18 ods. 7 Dublinského nariadenia a dňa 26. februára 2010 súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Vzhľadom na uvedené bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle z dôvodu príslušnosti iného členského štátu (Grécka) na posúdenie žiadosti.

Poukázal na to, že z administratívneho spisu bolo zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa (podanie vysvetlenia dňa 17. septembra 2009, vstupný pohovor dňa 23. septembra 2009 a 2. októbra 2009 a dodatok pohovoru dňa 15. októbra 2009) a písomnou korešpondenciou s aténskym letiskom a gréckym azylovým úradom.

Navrhovateľ žiadal o azyl z obavy o svoj život v krajine pôvodu - Afganistane. Chce na Slovensku zostať žiť a pracovať; má tu aj priateľku, ktorá je občiankou Slovenskej republiky, s ktorou udržiava dlhodobý vzťah.

Ako vyplynulo z dotazníka, navrhovateľ pri vstupnom pohovore dňa 2. októbra 2009 uviedol, že v noci 28. augusta 2009 prekročil turecko-grécku hranicu loďou do malého

gréckeho prístavu Mítilini, čím protiprávne prekročil štátnu hranicu členského štátu uplatňujúceho dublinské nariadenie. Na základe týchto informácií bola dňa 27. októbra 2009 v zmysle čl. 10 ods. 1 Dublinského nariadenia odoslaná do Gréckej republiky žiadosť o prevzatie zodpovednosti, na ktorú Grécka republika nereagovala v ustanovenej dvojmesačnej lehote a stala sa tak zodpovednou za posúdenie žiadosti. Dňa 26. februára 2010 Grécko súhlasilo s odovzdaním navrhovateľa na svoje územie.

Odvolací súd chce na tomto mieste poukázať aj na skutočnosť, že navrhovateľ dňa 23. marca 2010 svojvoľne opustil azylové zariadenie - pobytový tábor Opatovská Nová Ves, na základe čoho bol dňa 30. marca 2010 vyradený z evidencie a toho času sa nachádzal na neznámom mieste. Týmto svojím konaním nielenže zmaril pripravený transfer jeho osoby do Grécka, ktorý mal prebehnúť dňa 2. apríla 2010, ale zároveň vyvolal pochybnosti, či má skutočný záujem o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver, že štátom príslušným na posúdenie žiadosti navrhovateľa je Grécka republika a je teda potrebné navrhovateľovu žiadosť o udelenie azylu zamietnuť ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle.

V tejto súvislosti je treba uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol a zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné žiadateľom neuplatnené dôvody pre udelenie azylu a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Keď teda odporca dospel k záveru, že došlo k naplneniu § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle a takýto záver nachádza oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné a toto rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa zaoberal námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodmi, pre ktoré požiadal navrhovateľ o azyl.

Ohľadne námietok navrhovateľa o nehumánosti transferu navrhovateľa do Grécka a jeho nepripustenia k azylovému konaniu nemá k vysloveným záverom krajského súdu odvolací súd žiadne pripomienky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd k námietke navrhovateľa, že bolo v jeho prípade potrebné rozhodnúť podľa čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia (tzv. doložky suverenity), považuje za dôležité uviesť, že nariadenie ani žiadny zákon výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu prevziať zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu podľa čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia. Nejde teda o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu. Správne uváženie (diskrečná právomoc správneho súdnictva) je svojou podstatou možnosťou správneho orgánu vybrať pri rozhodovaní jedno z viacerých dovolených riešení. Podľa § 245 ods. 2 O. s. p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Súdna preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nie je teda v týchto prípadoch vylúčené, ale je podstatne obmedzené, pretože sa môže týkať iba toho, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V takých prípadoch je súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha a preskúmanie sa vykoná iba podľa kritérií, ktoré pre správne uváženie uvádza zákon.

Ak teda právna zástupkyňa navrhovateľa poukazovala na prax niektorých členských štátov Európskej únie, ktorých orgány rozhodli v niektorých prípadoch o nenavrátaní žiadateľov podľa dublinského nariadenia do Gréckej republiky, ide o správne uváženie, ktoré je plne v právomoci daného členského štátu a výber z možností „prevziať“ či „neprevziať“ zodpovednosť za posúdenie nepodlieha súdnemu preskúmaniu.

S vyššie uvedenou námietkou neprevzatia zodpovednosti súvisela aj navrhovateľova námietka, že dlhodobo udržiava partnerský vzťah s občiankou Slovenskej republiky, a že sa s touto námietkou nevysporiadal odporca ani krajský súd. Tunajší súd odkazuje na prípis odporcu právnej zástupkyňi navrhovateľa zo dňa 5. marca 2010, v ktorom odporca uvádza, že partnerský vzťah navrhovateľa so slovenskou štátnou občiankou nepovažuje za relevantný a opodstatnený dôvod na podanie žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky

a zároveň ani za dostatočný dôvod na využitie práva suverenity Slovenskej republiky v tomto prípade dobrovoľne posúdiť navrhovateľovu žiadosť.

Ako dôvodná sa javí tunajšiemu súdu námietka navrhovateľa, že odporca ani krajský súd sa nevysporiadali so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré uviedol v priebehu konania, konkrétne, že odporca sa vyjadril k navrhovateľovým námietkam iba v odpovedi k vyjadreniu sa navrhovateľa k transferu do Grécka zo dňa 5. marca 2010, ale nebolo súčasťou rozhodnutia odporcu a teda nie je možné preskúmať, akým spôsobom sa odporca s navrhovateľovými námietkami vysporiadal.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Tunajší súd uznáva, že z pohľadu § 47 ods. 3 Správneho poriadku sa môže zdať, že odôvodnenie, ktoré obsahuje rozhodnutie odporcu ČAS: MU-33-32/DS-Ž-2009 zo dňa 5. marca 2010 je nepostačujúce, avšak je potrebné uviesť, že odporca sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal v prípise zo dňa 5. marca 2010 (teda v rovnaký deň, ako vydal rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti ako neprípustnej), v ktorom vyčerpávajúcim spôsobom reaguje na námietky, ktoré uviedla navrhovateľova právna zástupkyňa v prípise zo dňa 30. novembra 2009. Z tohto dôvodu považuje tunajší súd odporcovu rozhodnutie za dostatočne jasné, zrozumiteľné a odôvodnené. Navyše, odôvodnenie rozhodnutia nie je právne záväzné, t. j. nie je tou časťou súdneho rozhodnutia, ktorá by nadobúdala záväzné účinky na právne vzťahy účastníkov konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností a s ohľadom na spomenuté ustanovenia O. s. p. tunajší súd konštatuje, že aj napriek tomu, že odporca mal do odôvodnenia svojho rozhodnutia zahrnúť aj vysporiadanie sa s námietkami navrhovateľa tak, ako to spravil v prípise zo dňa 5. marca 2010, tunajší súd je toho názoru, že vznesená námietka nie je spôsobilá tak zásadne ovplyvniť konanie, aby došlo k zmene rozhodnutia vo veci samej, nakoľko toto je správne a vychádza z náležite zistených skutkových okolností a správneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi krajského súdu, ktoré vo svojom rozhodnutí odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že na posúdenie navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu je podľa kritérií uvedených v dublinskom nariadení príslušným členským štátom Grécka republika, na základe čoho bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle.

Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č. III. ÚS 110/2011-39 zo dňa 31. mája 2011 rozhodol o sťažnosti S. H. T., štátneho občana Afganistanu, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Š., v mene ktorej koná konateľ a advokát M. Š., pre namietané porušenie jeho základného práva nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva spočívajúceho v zákaze mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sža 11/2010 z 29. septembra 2010 tak, že

1. Základné právo S. H. T. nebyť mučený ani podrobený neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo spočívajúce v zákaze mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sža 11/2010 z 29. septembra 2010 porušené boli.
2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sža 11/2010 z 29. septembra 2010 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. S. H. T. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 Eur, ktoré je povinný vyplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky na účet spoločnosti Advokátska kancelária Š., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. M. Š., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Poukázal na to, že do sféry konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 386/09) patrí tiež právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Základné právo podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a tiež právo podľa čl. 3 dohovoru sú nesporne práva hmotného charakteru, pričom sťažovateľ nenamieta ich porušenie rozhodnutím najvyššieho súdu v spojení s porušením niektorého z jeho procesných práv garantovaných mu ústavou. Na druhej strane ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 111/08, IV. ÚS 331/08) uviedol, že tak základné právo podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 3 dohovoru majú vo svojom obsahu zahrnuté aj procesné komponenty. Ústavný súd pripomína, že procesné zložky oboch označených práv vystupujú do popredia zvlášť v tých druhoch konania (napr. extradičné konanie, azylové konanie), keď sa osoba dostáva pod jurisdikciu iného štátu, čo môže mať v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej moci Slovenskej republiky v konkrétnych okolnostiach daného prípadu negatívny vplyv na osobnú sféru sťažovateľa.

Problematikou presunov žiadateľov o azyl do Grécka na základe dublinského nariadenia sa zaoberal Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj "ESLP"), keď na jeho výzvu mu bola v zmysle čl. 36 ods. 2 dohovoru predložená intervencia komisára pre ľudské práva (uverejnená 16. marca 2010). Tá bola založená na jeho návštevách v Grécku, ktoré absolvoval v decembri 2008 a vo februári 2010. Počas oboch návštev bol komisár pre ľudské práva informovaný o prekážkach v prístupe žiadateľov o azyl k bezplatnej právnej pomoci, o nefungujúcom systéme právnej pomoci, o chronických nedostatkoch v tlmočení pre žiadateľov o azyl, o prípadoch, keď grécka polícia neprijala žiadosti o azyl, ako aj o prípadoch, keď nebol rešpektovaný princíp "non - refoulement" - išlo prevažne o vracanie osôb z Grécka do Turecka. K takýmto okolnostiam dochádzalo v prípadoch, ak ešte osoba ani nepožiadala kompetentné grécke orgány o azyl, ale tiež v prípadoch osôb vlastniacich tzv. ružové preukazy preukazujúce legálny pobyt pre držiteľa. Okrem toho komisár zvlášť poukázal na extrémne zložité a nevyhovujúce životné podmienky, v ktorých sa žiadatelia o azyl v Grécku ocitli. Na základe týchto poznatkov vyslovil záver, že azylový právny systém a prax v Grécku nezodpovedajú medzinárodným a ľudskoprávnym štandardom.

V októbri 2009 vydal NHV správu, podľa ktorej by žiadatelia o azyl nemali byť na základe dublinského nariadenia vracaní do Grécka. Tento názor zdieľajú aj medzinárodné ľudskoprávne organizácie a organizácie na ochranu utečencov vrátane UNHCR, organizácie Human Rights Watch a Amnesty International.

Zo stanoviska NHV (z októbra 2009) vyplýva: "Sme toho názoru, že situácia v Grécku sa zhoršila do takej miery, že európske štáty nemôžu dodržať svoje povinnosti v zmysle utečeneckého práva a ochrany ľudských práv, keď zároveň vracajú žiadateľov o azyl do Grécka. Ďalej by malo dôjsť k prerušeniu transferov do Grécka, pokiaľ nebude možné jasne preukázať, že osoby vracané na základe dublinského nariadenia budú v Grécku užívať účinnú ochranu pred nútenými návratmi a budú mať prístup k bezpečnému a adekvátnemu azylovému konaniu."

O opodstatnenosti týchto tvrdení sa presvedčil ESLP v prípade M. S. S. proti Belgicku a Grécku (sťažnosť č. 30696/09, rozhodnutie z 21. januára 2011), v ktorom vyslovil porušenie práv podľa čl. 3 a čl. 13 dohovoru. Z hľadiska skutkových okolností išlo o transfer žiadateľa o azyl z Belgicka do Grécka na základe dublinského nariadenia. Európsky súd pre ľudské práva v tomto rozhodnutí okrem iného vyslovil, že spôsob zaobchádzania s potenciálnym žiadateľom o azyl (štátny občan Afganistanu) v Grécku a podmienky, akým tam bol vystavený po jeho transfere z Belgicka, boli nevyhovujúce. Aj napriek vedomosti gréckych orgánov o existencii žiadateľa na jeho území, ako aj napriek povinnosti vyplývajúcej im z právneho poriadku, žil žiadateľ o azyl dlhšiu dobu v extrémnej chudobe, neschopný uspokojiť svoje najzákladnejšie potreby. Z tohto dôvodu ESLP dospel k záveru, že zo strany Grécka tým došlo k porušeniu práva tohto žiadateľa podľa čl. 3 dohovoru.

Európsky súd pre ľudské práva v citovanom rozhodnutí zároveň vyslovil porušenie práva podľa čl. 3 dohovoru aj vo vzťahu k Belgicku, pričom v tejto súvislosti poukázal na to, že nedostatky gréckeho azylového konania museli byť belgickým úradom v čase transferu sťažovateľa známe. Aj napriek tomu, že belgické úrady boli informované aj zo strany UNHCR o nepriaznivej situácii v Grécku, neurobili výnimku vyplývajúcu z dublinského nariadenia (čl. 3 ods. 2), ale umožnili transfer sťažovateľa do Grécka. Európsky súd pre ľudské práva vytkol Belgicku, že jeho orgány namiesto toho, aby si overili, ako grécke orgány aplikujú právo v otázkach azylového konania, sa len spoliehali na to, že so sťažovateľom sa bude zaobchádzať v súlade s medzinárodnými štandardmi týkajúcimi sa ochrany ľudských práv. Európsky súd pre ľudské práva vyslovil záver, že presunom sťažovateľa do Grécka ho belgické úrady vedome vystavili väzbe a životným podmienkam, ktoré predstavovali ponižujúce zaobchádzanie v rozpore s čl. 3 dohovoru.

Z už citovaného čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru vyplýva, že ich dikcia je v podstate identická, a aj preto ústavný súd zastáva názor, že z hľadiska požiadaviek, ktoré kladú na rozsah ochrany, nie sú medzi nimi žiadne rozdiely. Navyše, ústavný súd vo svojej judikatúre dotýkajúcej sa ochrany základných práv a slobôd upravených v ústave v súlade so záväzkom Slovenskej republiky vyplývajúcim okrem iného aj (a hlavne) z čl. 1 ods. 2 ústavy štandardne zohľadňuje a uplatňuje judikatúru ESĽP k porovnateľným ľudským právam a základným slobodám garantovaným dohovorom. Vzhľadom na obsahovú zhodu čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru, preto možno uzavrieť, že judikatúra ESĽP k čl. 3 dohovoru je v plnom rozsahu relevantná a uplatniteľná aj na ochranu základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z obsahu namietaného rozsudku najvyššieho súdu, stanovísk a vyjadrení oficiálnych orgánov zameraných na ochranu ľudských práv vrátane práv utečencov, ale predovšetkým z judikatúry ESĽP dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd pred svojím rozhodnutím vo veci sťažovateľa podcenil význam jeho základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 3 dohovoru a formálne sa odvolávajúc na právnu úpravu a význam úvahy správneho orgánu dôsledne neposúdil okolnosti daného prípadu, čo malo za následok vznik takých nedostatkov v jeho rozhodnutí, ktorým treba priznať ústavnú relevanciu.

Najvyšší súd sa pri preskúmaní rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie migračného úradu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o udelenie azylu, a to vo vzťahu k možnosti uplatnenia čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia (tzv. doložky suverenity), odvolával na ustanovenie § 245 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Najvyšší súd teda apeloval na to, že jeho povinnosťou v danom prípade nebolo posúdiť, či sa správny orgán (migračný úrad) správne rozhodol, keď nepristúpil k aplikácii čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia, ale že jeho povinnosťou bolo preskúmať, či správny orgán rozhodol v zákonných limitoch.

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, že žiadny právny predpis neustanovuje povinnosť pre Slovenskú republiku ako členský štát Európskej únie prevziať zodpovednosť za posúdenie žiadosti štátneho príslušníka tretej krajiny o udelenie azylu v zmysle čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia. Stotožňuje sa aj s tým názorom najvyššieho súdu, že citovaný čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia ponecháva na úvahe toho - ktorého členského štátu, či prevezme, alebo neprevezme zodpovednosť za posúdenie žiadosti konkrétnej osoby o azyl.

Ústavný súd však nezdieľa daný názor najvyššieho súdu bez výhrad, pretože je presvedčený, že aj keď taká povinnosť nie je v právnych normách explicitne stanovená, vzhľadom na to, že v danom prípade sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho práva zakotveného v čl. 3 dohovoru (aj základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy), ktoré sa v porovnaní s ostatnými ľudskými právami a základnými slobodami vymedzenými v dohovore vyznačuje absolútnosťou a kolektívnou garanciou, bolo v rámci tohto konania potrebné uplatňovať štandardy ochrany vyplývajúce z čl. 3 dohovoru (ako aj z čl. 16 ods. 2 ústavy), ktorý v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, a preto má prednosť pred zákonom.

Absolútnosť práva podľa čl. 3 dohovoru znamená, že je aplikovateľné na všetkých ľuďoch, na každom mieste, v každom čase a nie je ničím limitované, t. j. s výkonom tohto práva nie sú spojené žiadne výnimky, čo potvrdzuje aj dikcia čl. 15 ods. 2 dohovoru, podľa ktorého nemožno odstúpiť od článku 2, okrem úmrtí vyplývajúcich z dovolených vojnových činov, a článkov 3, 4 (odsek 1) a 7 (napr. IV. ÚS 331/08).

Možné porušenie absolútneho zákazu zlého zaobchádzania v zmysle čl. 3 dohovoru a čl. 16 ods. 2 ústavy vyvoláva procesnú povinnosť štátu zabezpečiť účinné úradné vyšetrenie tvrdeného zlého zaobchádzania, pričom pojem "účinné" zahŕňa predovšetkým atribúty dôkladnosti, rýchlosti, nezávislosti a nestrannosti (obdobne napr. III. ÚS 70/01, III. ÚS 86/05, III. ÚS 194/06).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry ústavného súdu, ale predovšetkým pridržiavajúc sa záverov ESĽP obsiahnutých v rozhodnutí M. S. S. proti Belgicku a Grécku z 21. januára 2011 je ústavný súd toho názoru, že najvyšší súd by mal zväžiť aj judikatúru ESĽP, ako aj absolútnosť práva podľa čl. 3 dohovoru (aj základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy)

a v nadväznosti na to znovu preskúmať okolnosti daného prípadu. Od najvyššieho súdu sa očakávalo, že ochrana sťažovateľa a jeho práv nebude len formálnou aplikáciou zákona, ktorý v okolnostiach daného prípadu ponecháva na zvážení správneho orgánu, akú z ponúknutých možností v rámci správnej úvahy využije, a ktorý najvyššiemu súdu neprikazuje preskúmať vhodnosť a účelnosť správneho rozhodnutia, ale obmedzuje ho len na posúdenie zákonných limitov. Teda dôsledne zväží aj okolnosti daného prípadu.

V namietanom prípade správny orgán (migračný úrad), krajský súd, ale v prvom rade najvyšší súd, ktorý ako posledný v rade mohol vylúčiť negatívny vplyv rozhodnutí slovenských orgánov verejnej moci na osobnú sféru sťažovateľa, nepovažoval za nevyhnutné aplikovať čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia. Najvyšší súd sa upál na dikciu zákona, ktorá správnomu orgánu neukladá povinnosť aplikovať citovaný článok, na akceptáciu a záruky gréckej strany a aj napriek informáciám z oficiálnych zdrojov o nepriaznivom stave gréckeho azylového právneho systému a praxe, neprijateľných a nehumánných podmienkach vytvorených pre žiadateľov o azyl, ako aj o zlyhaní kompetentných gréckych orgánov v niektorých prípadoch, pripustil transfer sťažovateľa zo Slovenskej republiky do Grécka, čím sa dopustil porušenia jeho práv.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 9 Sža 11/2010 z 29. septembra 2010 porušil základné právo sťažovateľa nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a jeho právo spočívajúce v zákaze mučenia podľa čl. 3 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 56 ods. 2 a 3 písm. b/ zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sža 11/2010 z 29. septembra 2010, tento rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Najvyšší súd bude v danom

případe v súlade s ustanovením § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) v intenciách Nálezu Ústavného súdu SR č. III ÚS 110/2011-39 zo dňa 31. mája 2011 preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. októbra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle.

V § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle je uvedené, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Ministerstvo bezodkladne informuje žiadateľa o tom, že zisťuje, či je iný štát príslušný na konanie o jeho žiadosti o udelenie azylu; počas zisťovania neplynie lehota na rozhodnutie. Ministerstvo vo výroku rozhodnutia podľa odseku 1 písm. c/ uvedie aj štát, ktorý je príslušný na konanie o udelenie azylu (§ 11 ods. 3 zákona o azyle).

V zmysle § 53b zákona o azyle sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskych spoločenstiev, pričom poznámka pod čiarou odkazuje na dublinské nariadenie.

Členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný (čl. 3 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Podľa čl. 10 ods. 1 Dublinského nariadenia, keď sa zistí na základe dôkazu alebo indicie, ako sú opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 18 ods. 3, vrátane údajov uvedených v kapitole III nariadenia (ES) č. 2725/2000, že žiadateľ o azyl protiprávne prekročil hranicu do členského štátu po súši, mori alebo letecky po príchode z tretej krajiny, za posúdenie žiadosti o azyl je zodpovedný členský štát, do ktorého takto vstúpil. Táto povinnosť končí po 12 mesiacoch odo dňa, kedy sa uskutočnilo takéto protiprávne prekročenie hranice.

Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o azyl, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov od dátumu podania žiadosti v zmysle článku 4 ods. 2 vyzvať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa (čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a vynesie rozhodnutie o dožiadaní o prevzatie žiadateľa do dvoch mesiacov od dátumu obdržania dožiadania (čl. 18 ods. 1 Dublinského nariadenia), pričom nekonanie v dvojmesačnej lehote sa rovná akceptovaniu dožiadania a ukladá povinnosť prevziať danú osobu, ako aj zabezpečiť náležité dojednania pre jej príchod (čl. 18 ods. 7 Dublinského nariadenia).

Keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať žiadateľa, členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl, oznámi žiadateľovi rozhodnutie o tom, že neposúdi žiadosť a o povinnosti odovzdať žiadateľa do zodpovedného štátu (čl. 19 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovednosť prípadne členskému štátu, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak sa žiadateľ o azyl skrýva (čl. 19 ods. 4 Dublinského nariadenia).

Podľa článku 3 ods. 1 Dublinského nariadenia členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný.

Podľa článku 3 ods. 2 Dublinského nariadenia môže každý členský štát posúdiť žiadosť o azyl, ktorý mu podal štátny príslušník tretej krajiny, dokonca, aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie. V takomto prípade sa tento členský štát stane zodpovedným členským štátom v zmysle tohto nariadenia a prevezme záväzky súvisiace s takouto zodpovednosťou. Keď to je potrebné, informuje predtým zodpovedný členský štát, ktorý vedie konanie na určenie zodpovedného členského štátu alebo členský štát, ktorý bol dožiadaný, aby prevzal žiadateľa alebo ho vrátil.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že navrhovateľ po nelegálnom príchode na územie Slovenskej republiky vyhlásil 17. septembra 2009 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Gbely, že žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z obavy o svoj život, keďže bol v krajine pôvodu prenasledovaný neznámymi ľuďmi. Pri spisovaní dotazníka so žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 2. októbra 2009 navrhovateľ uviedol, že protiprávne prekročil hranicu členského štátu uplatňujúceho dublinské nariadenie a to Gréckej republiky po príchode z tretej krajiny. Odporca dňa 27. septembra 2009 začal konanie o prevzatie zodpovednosti v zmysle dublinského nariadenia a kontaktoval grécky azylový úrad so žiadosťou o prevzatie navrhovateľa s odkazom na ustanovenie článku 10 ods. 1 Dublinského nariadenia.

Ako uviedol odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia, vzhľadom na to, že Grécka republika na žiadosť o prevzatie zodpovednosti v lehote dvoch mesiacov v zmysle dublinského nariadenia neodpovedala, stala sa tak zodpovedným členským štátom za prevzatie navrhovateľa v zmysle článku 18 ods. 7 Dublinského nariadenia. Následne dňa 26. februára 2010 s odovzdaním na štátne územie Gréckej republiky dodatočne súhlasila. Vzhľadom na to, že v zmysle článku 18 ods. 7 dublinského nariadenia členský štát

zodpovedný za prevzatie S. H.T. je Grécka republika, zamietajú sa jeho žiadosti o azyl na území Slovenskej republiky v súlade s článkom 19 ods. 1 Dublinského nariadenia, podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle ako neprípustná.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že zástupkyňa navrhovateľa sa prípisom zo dňa 30. novembra 2009 vyjadrila ku konaniu o určenie príslušnosti štátu na posúdenie žiadosti o azyl podľa dublinského nariadenia a uviedla, že Švajčiarsko a ani Grécko nie sú zodpovedné za posúdenie žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany. Rovnako i prípisom zo dňa 18. januára 2010, vo vzťahu k transferu žiadateľa do Grécka dodala, že Grécko nie je zodpovedné za posúdenie žiadosti navrhovateľa a zároveň poukázala i na dokument vydaný UNHCR ohľadom súčasného stavu azylového konania v Grécku.

Ako ďalej vyplynulo z obsahu spisu odporca dňa 27. októbra 2009 začal konanie o návrate navrhovateľa do krajiny prvej žiadosti o azyl na území Európskej únie podľa nariadenia rady ES č.343/2003. Grécka republika neodpovedala na žiadosť odporcu o prevzatie zodpovednosti v mesačnej lehote ani v lehote dvoch mesiacov od dátumu obdržania požiadania a stala sa tak zodpovedným členským štátom za prevzatie menovaného podľa čl. 18 ods. 7 Dublinského nariadenia, keďže v danom prípade nekonanie v dvojmesačnej lehote sa rovná akceptovaniu požiadania a ukladá povinnosť prevziať zodpovednosť za danú osobu, ako aj zabezpečiť náležité dojednanie pre jej príchod.

Odporca v liste zo dňa 5. marca 2010 zástupkyňi navrhovateľa k transferu žiadateľa do Grécka uviedol, že stanovené mechanizmy dublinského nariadenia označili Grécku republiku za zodpovedný štát, táto je povinná podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia preskúmať zákonné dôvody na udelenie azylu navrhovateľa, rovnako ako iný členský štát uplatňujúci dublinské nariadenie. Odhliadnuc od tejto povinnosti, štátny orgán Gréckej republiky špeciálne vo svojej akceptácii deklaroval, že navrhovateľovi bude umožnené podať žiadosť o udelenie azylu po jeho príchode na jej územie, ak prejaví o to úmysel.

Odporca dňa 5. marca 2010 vydal rozhodnutie, ktorým žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú s odôvodnením, že Grécka republika neodpovedala na žiadosť o prevzatie zodpovednosti v lehote dvoch mesiacov podľa Dublinského nariadenia, stala sa tak zodpovedným štátom za prevzatie navrhovateľa podľa čl. 18 ods. 7 Dublinského

nariadenia a dňa 26. februára 2010 súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Vzhľadom na uvedené bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle z dôvodu príslušnosti iného členského štátu (Grécka) na posúdenie žiadosti.

Odvolací súd sa stotožňuje s vysloveným názorom krajského súdu, že aplikácia čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia záleží výlučne na rozhodnutí členského štátu, ktorý sa rozhodne zodpovednosť prevziať.

Na strane druhej v danom prípade navrhovateľ výslovne požiadal o aplikáciu čl. 3 ods. 2, pričom na podporu svojej žiadosti predložil konkrétne dôkazy, ktorým odporca nevenoval žiadnu pozornosť.

Krajský súd považoval rozhodnutie odporcu za zákonné. Podľa krajského súdu ani pochybenie odporcu, (ktorý napriek uplatnenej aplikácii 3 ods. 2 Dublinského nariadenia a to podaním zo dňa 30. novembra 2009, hoci odporca rozhodol až dňa 5. marca 2010 rozhodnutím, v odôvodnení ktorého sa daným podnetom – žiadosťou nezaoberal), nemalo vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd z toho vyvodil záver, že neaplikáciou čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia odporca neporušil žiaden vnútroštátny zákon či medzinárodný dohovor, a teda že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné považovať za zákonné.

Podľa odvolacieho súdu, nedostatok zdôvodnenia rozhodnutia odporcu, prečo nedošlo k požadovanej aplikácii čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože tak navrhovateľovi ako ani súdu preskúmavajúcemu napadnuté rozhodnutie odporcu nebola známa úvaha, ktorou sa správny orgán pri rozhodovaní riadil. Tento nedostatok nebolo možné odstrániť ani informatívnym listom odporcu z toho istého dňa ani nasledujúcimi vyjadreniami odporcu, ktorými reagoval na námietky navrhovateľa.

Odvolací súd na rozdiel od krajského súdu totiž dospel k záveru, že odporca nevenoval náležitú pozornosť skutočnostiam, ktoré navrhovateľ na odôvodnenie navrhovanej aplikácie

čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia v priebehu administratívneho konania predstrel a ktoré boli odporcovi v čase rozhodovania známe.

Z tohto pohľadu rozhodnutie odporcu pre nedostatok odôvodnenia navrhovanej aplikácie čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia je rozhodnutím, ktoré je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o azyl podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle ako neprípustnej a rozhodnutie o tom, že v prípade cudzinca je príslušná na konanie Grécka republika je rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do práv garantovaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Najmä s poukazom na účastníkom konania uplatnenú aplikáciu čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia s predložením dôkazov, na podklade ktorých aplikáciu žiada uplatniť, rozhodnutie správneho orgánu musí byť preto založené na takých podkladoch a argumentoch, ktoré nachádzajú oporu v zákone.

V danom prípade navrhovateľ v rozhodnutí nedostal odpoveď na svoju žiadosť a argumentácia krajského súdu, že neaplikáciou čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia nedošlo k porušeniu zákona neobstojí, pretože odporca vo svojom rozhodnutí nevyargumentoval, prečo k aplikácii uvedeného ustanovenia nedošlo. Tento nedostatok nemôže byť konvalidovaný ani dodatočným vyjadrením odporcu, resp. úvahou krajského súdu, ktorý nemôže nahrádzať úvahu správneho orgánu. Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie správneho orgánu vzhľadom na uvedený nedostatok je arbitrárnym rozhodnutím, ktoré je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

V predmetnej veci nemožno podľa názoru súdu odhliadnuť od všeobecne uznávaných právnych princípov administratívneho konania, a to najmä právo oboznámiť sa s odôvodnením administratívneho aktu (Rezolúcia Výboru ministrov Rady Európy č. /77/ 31 z 28. septembra 1977).

Podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že odporca nevenoval pozornosť podkladom, ktoré na podporu svojej požiadavky o aplikáciu čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia predložil navrhovateľ a v rozhodnutí nevyargumentoval, prečo takejto žiadosti nevyhovet, nezodpovedá požiadavkám všeobecne uznávaných právnych princípov

administratívneho konania, pretože neboli vyhodnotené a v rozhodnutí zdôvodnené výsledky takýchto úkonov.

Obmedzenie sa v dôvodoch rozhodnutia odporcu len na skutočnosť, že Grécka republika sa stala zodpovedným členským štátom za prevzatie navrhovateľa podľa čl. 18 ods. 7 Dublinského nariadenia a 26. februára 2010 súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie, na základe čoho odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o azyl ako neprípustnú, podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle nie je možné považovať za postačujúce zdôvodnenie rozhodnutia.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250l ods. 2 v súvislosti s § 250ja ods. 3 OSP).

Súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, nepovažuje súd za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketárnym spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

Z ustanovenia § 52 ods.1 zákona č. 480/2002 Z.z. vyplýva, že na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a §47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy,

z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Súd pritom preskúmava úvahu správneho orgánu len v tom smere, či úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodiť iné alebo opačné závery.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami (spočívajúcimi v tom, že sa správny orgán dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku), pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

S poukazom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 220 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP. Odporca nemá zo zákona právo na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. októbra 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková